AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2006. július 11.*

A T-252/04. sz. ügyben,

a **Caviar Anzali SAS** (székhelye: Colombes [Franciaország], képviseli: J.-F. Jésus ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal** (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) (képviseli: A. Folliard-Monguiral, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: francia.

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban

a **Novomarket SA** (székhelye: Madrid [Spanyolország]),

az OHIM második fellebbezési tanácsának 2004. április 19-i, a Caviar Anzali SAS és a Novomarket SA közötti felszólalási eljárásra (R 479/2003-2. sz. ügy) vonatkozó határozatával szemben benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(első tanács),

tagjai: J. D. Cooke elnök, R. García-Valdecasas és I. Labucka bírák,
hivatalvezető: B. Pastor hivatalvezető-helyettes,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. június 18-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. szeptember 7-én benyújtott válaszbeadványra,

a 2005. november 8-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1 A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) 59. cikke, 62. cikkének (1) bekezdése és 74. cikke kimondja:

„59. cikk

A fellebbezés határideje és alaki követelményei

A [fellebbezési tanács előtti] fellebbezést a határozat kézbesítésének napjától számított két hónapon belül, írásban kell benyújtani a [Belső Piaci Harmonizációs] Hivatalhoz [OHIM] [(védjegyek és formatervezési minták)]. A fellebbezés nem tekinthető benyújtottnak mindaddig, amíg a fellebbezés díját meg nem fizetik. A fellebbezés alapjául szolgáló okokat megjelölő írásbeli nyilatkozatot a határozat kézbesítésének napjától számított négy hónapon belül kell benyújtani.

[...]

62. cikk

A fellebbezés tárgyában hozott határozat

(1) A fellebbezési tanács a fellebbezés érdemi vizsgálatát követően határoz a fellebbezésről. A fellebbezési tanács vagy eljár annak a szervezeti egységnek a hatáskörében, amelyik a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta, vagy az ügyet visszautalja ehhez a szervezeti egységhez új eljárásra.

[...]

74. cikk

A tényállás vizsgálata hivatalból

(1) A Hivatal [OHIM] az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja. A lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban azonban a Hivatal [OHIM] a vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van.

(2) A Hivatal [OHIM] figyelmen kívül hagyhatja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben terjesztettek elő."

A jogvita előzményei

2 A Novomarket SA (a továbbiakban: másik fél az OHIM előtti eljárásban) 2001. április 18-án a 40/94 rendelet alapján közösségi védjegybejelentést tett a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

3 A lajstromoztatni kívánt védjegy az alábbi ASETRA ábrás megjelölés volt:

4 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 29. („kaviár, hal és halkonzerv, halikra és tenger gyümölcsei konzerv, tenger gyümölcsei konzerv"), 31. („halikra és tenger gyümölcsei") és 35. osztályba („kiskereskedelemmel, behozatallal és kivitellel, kereskedelmi üzletvitellel kapcsolatos tájékoztatási és tanácsadási szolgáltatás") tartozó árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban tették.

5 2002. május 6-án a Caviar Anzali SAS felszólalt a bejelentett közösségi védjegy lajstromozásával szemben. A felszólalás a közösségi védjegybejelentésben megjelölt áruknak csak egy részére vonatkozott, mégpedig a következő árukra:

– a 29. osztályba tartozó „kaviár, hal és halkonzerv, halikra és tenger gyümölcsei konzerv, tenger gyümölcsei konzerv";

– a 31. osztályba tartozó „halikrák és kagylófélék".

6 A felszólalás alátámasztásaként felhozott indok a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt összetéveszthetőség volt a bejelentett védjegy és azon korábbi védjegy között, amely jogosultja a felperes. A kérdéses korábbi védjegy, amelyet Franciaországban a 92 432 018 lajstromszám alatt, 1992. augusztus 28-i hatállyal, a kaviárra (29. osztály) vonatkozóan, és nemzetközi védjegyként 597 147 lajstromszám alatt, 1993. február 18-i hatállyal, ugyanezen árura vonatkozóan lajstromoztak, a CAVIAR ASTARA ábrás védjegy az alábbi megjelöléssel:

7 A felszólalás francia nyelven készült, és tartalmazta – a korábbi védjegy lajstromozását bizonyítandó – a védjegyokiratnak a védjegyek lajstromozása terén hatáskörrel rendelkező francia szervezet, az Institut national de la propriété industrielle által 2001. november 19-én kiadott másolatát, valamint a Szellemi Tulajdon Világszervezete (WIPO) által 2001. november 14-én kiadott, szintén francia nyelvű, nemzetközi védjegyokiratot.

8 2002. június 18-án az OHIM felszólalási osztálya felhívta a felperest, hogy határozza meg, hogy az eljárás nyelveként – az angol vagy spanyol nyelv közül – mely nyelvet választja, illetve tájékoztatta, hogy minden jövőbeli beterjesztést az eljárás nyelvén kell benyújtani, vagy fordítást kell hozzá csatolni. Válaszképpen a felperes 2002. július 1-jén egy angol nyelven megfogalmazott felszólalást nyújtott be.

9 2002. október 14-én a felszólalási osztály tájékoztatta a felperest arról, hogy 2003. február 15-én lejáró határidővel egészítheti ki a felszólalása alátámasztására bemutatott tényeket, bizonyítékokat vagy észrevételeket. A levél a következőket tartalmazta:

„Amennyiben a megállapított határidőn belül nem terjeszt be tényeket, bizonyítékokat vagy érveket, az [OHIM] a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján hozza meg határozatát a felszólalás tárgyában. Ha a felszólalás alapjául felhozott korábbi jog(ok) vagy a felhozott jogalapok alkalmazása lényeges körülményeinek bizonyításához szükséges iratokat nem terjeszti be a fent említett megállapított határidőn belül, a felszólalást annak érdemi vizsgálata nélkül elutasítja.

[...]

Tájékoztatjuk, hogy minden iratot az eljárás nyelvén vagy fordítás kíséretében kell benyújtani. Az [OHIM] nem veszi figyelembe azokat az iratokat, amelyeket az eljárás nyelvére nem fordítottak le [...]

Mostantól fogva minden olyan, az iratokhoz beterjesztett dokumentumhoz vagy okirathoz, amelyet nem az eljárás nyelvén állítottak ki, fordítást kell csatolni. [...] A fordítást külön iratként, az eredeti dokumentum formáját és tartalmát hűen tükröző módon kell bemutatni. A csatolt magyarázó megjegyzésekben megjelölt minden lényeges részletre ki kell terjednie.

[...]

Ennek hiányában az [OHIM] nem veszi figyelembe a fordítással el nem látott iratokat, és a felszólalás tárgyában úgy hoz határozatot, mintha ezen iratokat be sem mutatták volna."

10 A 2002. október 14-i levelet a felszólalás alátámasztására szolgáló bizonyítékokra vonatkozó magyarázó megjegyzésekkel kiegészítve küldték meg, amely a következő pontosítást tartalmazta:

„Fordítások: amennyiben a védjegyokiratot (vagy minden más egyenértékű iratot) az eljárás nyelvére lefordítani szükséges, a felszólaló köteles lefordítani minden olyan iratot, amelynek felsorolása a fenti 40/94 rendelet 8. cikkének (1) bekezdésével kapcsolatos [„Bizonyítékok"] rovatban szerepel, megtartva minden egyes irat szokványos címét, amely a vonatkozó információ természetének világos és félreérthetetlen azonosíthatóságához szükséges. Csupán a felszólalással kapcsolatban nem álló adminisztratív megjegyzéseket nem szükséges lefordítani."

11 A kiszabott, 2003. február 15-én lejáró határidő lejárta előtt (lásd a fenti 9. pontot) a felperes sem kiegészítő tényt, bizonyítékot nem mutatott be, sem pedig kiegészítő észrevételt nem tett.

12 2003. április 10-én a felszólalási osztály a felperesnek eljuttatta az OHIM előtti eljárásban részt vevő másik fél észrevételeit, és az alábbiakat értesítette a felperest:

„Tájékoztatjuk, hogy újabb észrevételeket nem lehet tenni. Az [OHIM] tájékoztatja Önt, hogy a felszólalást mint megalapozatlant elutasító határozatot fog hozni, mivel a korábbi jogok bizonyítékait az [OHIM] által megállapított határidőn belül nem mutatták be. E következtetéssel kapcsolatos ellenvélemény esetén a határozat meghozatalát követően fellebbezéssel élhet [40/94 rendelet 57. cikkének (2) bekezdése]."

13 2003. április 14-én, az OHIM levelére válaszképpen, a felperes angol nyelven beterjesztette a védjegyokiratok fordításait, amelyeket korábban már francia nyelven bemutatott.

14 2003. június 11-én az OHIM felszólalási osztálya a felszólalást elutasította. Úgy ítélte meg, hogy a felperes nem mutatta be a felszólalás alátámasztására felhozott korábbi jogok igazolásához szükséges iratokat. Nem vette figyelembe a 2003. április 14-én benyújtott fordításokat azon az alapon, hogy ezeket a felszólalás megalapozottságának bizonyítása érdekében a megállapított határidő lejárta előtt kellett volna bemutatni. Azzal érvelt, hogy a felperes az eljárás nyelveként az angolt választotta, illetve hogy tisztában volt azzal, hogy a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 91. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 17. szabályának (2) bekezdése értelmében az iratok fordítását is be kell mutatni, valamint hogy a 2868/95 rendelet 20. szabálya (3) bekezdésének, 16. szabálya (3) bekezdésének és 17. szabálya (2) bekezdésének értelmében számára a tények, bizonyítékok, észrevételek és fordítások előterjesztésére határidőt állapítottak meg.

15 2003. augusztus 5-én a felperes a felszólalási osztály határozata ellen fellebbezést nyújtott be. A fellebbezés alapjául szolgáló okokat megjelölő írásbeli nyilatkozatának alátámasztására ismét csatolta a védjegyokiratokat, azok angol fordításával együtt.

16 2004. április 19-én az OHIM második fellebbezési tanácsa elutasította a felperes által benyújtott fellebbezést az R 479/2003-2. sz. határozat (a továbbiakban: megtámadott határozat) elfogadásával. A fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a felszólalási osztály megalapozottan utasította el a felszólalást az ügy érdemi vizsgálata nélkül, mivel a felperes a megállapított határidőn belül nem nyújtotta be a védjegyokiratok fordítását. Megállapította, hogy a felperest a felszólalási osztály megfelelően tájékoztatta a fordításokkal kapcsolatos követelményekről, és az azok tiszteletben nem tartásával járó esetleges joghátrányokról, de hogy a felperes a megállapított határidőn belül nem nyújtotta be a fordításokat, és meghosszabbított határidő engedélyezését sem kérte. Végül, a védjegyokiratok azon fordításait, amelyeket a fellebbezés alapjául szolgáló okokat megjelölő írásbeli nyilatkozathoz mellékeltek, mint elfogadhatatlant, azon az alapon elutasította, hogy azokat a 2868/95 rendelet 17. szabályának (2) bekezdése és 20. szabályának (2) bekezdése értelmében a felszólalási osztály által megállapított határidő lejártát követően mutatták be.

A felek kérelmei

17 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

18 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére;

– a megtámadott határozat hatályon kívül helyezése esetén kötelezze a másik felet a fellebbezési tanács előtti eljárásban a felperes költségeinek viselésére.

A jogkérdésről

19 A felperes fellebbezése alátámasztása érdekében lényegében a hatályon kívül helyezés három jogalapjára hivatkozik. Az első a 40/94 és a 2868/95 rendeletnek a fellebbezésnek a fellebbezési tanács előtti devolutív hatályával kapcsolatos rendelkezéseinek megsértésére alapít. A második az egyenlő bánásmód általános elvének megsértésére alapít. A harmadik jogalap keretében a felperes a gondos ügyintézés elvének megsértésére és a 40/94 és a 2868/95 rendelet „szellemének" megsértésére hivatkozik.

A felek érvei

20 A felperes első jogalapjának keretében úgy értékeli, hogy a megtámadott határozat sérti a fellebbezési tanács hatáskörével kapcsolatos rendelkezéseket. Hivatkozik a 40/94 rendelet tizenkettedik preambulumbekezdésére, illetve 57. cikkének (1) bekez-

désére és 74. cikkének (2) bekezdésére, valamint a 2868/95 rendelet 49. szabályának (2) bekezdésére és 50. szabályának (1) bekezdésére. E rendelkezésekből következik, hogy a fellebbezési tanács a felszólalási osztályhoz képest teljes és önálló döntési jogkörrel bír. Felülvizsgálata nem csupán a megtámadott határozat jogszerűségének vizsgálatára, hanem a fellebbezési eljárás devolutív hatálya miatt a jogvita új értékelésére terjed ki, mivel a fellebbezési tanácsnak az eredeti kereseti kérelmet teljes egészében újra kell vizsgálnia, és figyelembe kell vennie a megfelelő időben benyújtott bizonyítékokat.

21 A felperes véleménye szerint a fellebbezési tanács a 2868/95 rendelet 49. szabályának (2) bekezdése és 50. szabályának (1) bekezdése értelmében köteles értesíteni a kérelmezőt minden, az iratok beterjesztésével vagy a fordítások benyújtásával kapcsolatos szabálytalanságról. Ugyanakkor azzal érvel, hogy a jelen ügyben a fellebbezési tanács, amely második alkalommal is megkapta a fordításokat, mivel azokat a fellebbezés alapjául szolgáló okokat megjelölő írásbeli nyilatkozathoz mellékelték, őt semmiféle fennakadásról nem értesítette. A felperes úgy ítéli meg, hogy amennyiben nem lenne lehetséges ismételten határozni a kérelemről és a bizonyítékokról, ez azt eredményezné, hogy a felszólalási osztály a felszólalóra nézve hátrányosan foglalhatna állást, majd ez utóbbit annak a tudatában hívhatná fel a fellebbezés benyújtására, hogy e fellebbezés kudarcra van ítélve a fellebbezési tanács előtt. Amennyiben a kérelmezőt nem hívnák fel a megállapított szabálytalanság jogorvoslására, a fellebbezési tanács ez utóbbit a jogorvoslati jog hatékony gyakorlásától fosztaná meg.

22 Az OHIM úgy ítéli meg, hogy a fellebbezési tanács semmiféle jogban való tévedést nem követett el, amikor a hozzá benyújtott fordításokat elutasította.

23 Az OHIM úgy ítéli meg, hogy az Elsőfokú Bíróság T-308/01. sz., Henkel kontra OHIM – LHS (UK) (KLEENCARE) ügyben 2003. szeptember 23-án hozott ítéletét (EBHT 2003., II-3253. o.) nem lehet úgy értelmezni, mint amely lehetővé teszi valamely fél számára, hogy a felszólalás alátámasztására szolgáló tényeket és bizonyítékokat első ízben – vagy adott esetben másodízben – a fellebbezési tanácshoz terjesszen elő, amíg e fél nem tartotta tiszteletben azt a határidőt, amit számára a felszólalási osztály e tények és bizonyítékok benyújtására megállapított.

24 Az OHIM úgy értékeli, hogy a 2868/95 rendelet 16., 17., 20. szabályában és 22. szabályának (1) bekezdése értelmében megállapított határidők jogvesztő határidők. Amennyiben, mint a jelen ügyben is, egy ilyen határidő elmulasztását valamely jog elvesztésével szankcionálják a határidő jogvesztő jellege miatt, az OHIM nem alkalmazhatja a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdésére alapított mérlegelési jogkörét a nem kellő időben benyújtott bizonyítékok elfogadása vagy elutasítása érdekében. Ezt az elemzést maga a fent hivatkozott 74. cikk (2) bekezdésének megfogalmazása biztosítja, amely csakis akkor alkalmazandó, ha a bizonyítékokat nem „kellő időben", és nem pedig akkor, ha „késedelmesen" terjesztették elő.

25 Az OHIM úgy értékeli, hogy a fellebbezésnek a fellebbezési tanácshoz történő benyújtása nem eredményezheti a felszólalási osztály által megállapított határidők újraindulását. Ez a megoldás az eljárás meghosszabbodásával járna, amely sérti a jogbiztonság elvét, amelynek részét képezi az eljárás ésszerű határidőn belül való befejezése is. Az OHIM véleménye szerint a fellebbezés benyújtása nem lehet oly módon visszaható hatályú, hogy az eredetileg az elsőfokon megállapított határidő tiszteletben nem tartásának következményeit eltörölné. Ellenkező esetben a határidőre vonatkozó rendelkezések hatályukat vesztenék. Ez az értelmezés megfelel az Elsőfokú Bíróság által a T-388/00. sz., Institut für Lernsysteme kontra OHIM – Educational Services (ELS) ügyben 2002. október 23-án hozott ítélet (EBHT 2002., II-4301. o.) 29. pontja következtében kialakult ítélkezési gyakorlatnak.

26 Az OHIM a fordítások elfogadhatatlanságát annak szükségességével is igazolja, hogy a kérelmező védelemhez való jogának elvét és a felek közötti fegyveregyenlőség elvét tiszteletben kell tartani. Úgy értékeli, hogy egyrészt a védjegybejelentő védelmi jogai feltételezik, hogy ez utóbbi a felszólalási eljárás kezdetétől fogva megbizonyosodhasson a felszólalás alátámasztása érdekében felhozott korábbi jog védelmének fennállásáról és tényleges hatályáról, ami az adott ügyben nem így történt. Másrészt, a felek közötti fegyveregyenlőség elvét sértené, ha a felszólalás elutasításával a felszólaló az iratok benyújtásának elmaradását utólagosan jóvátehetné. A hanyag felszólaló nem igazolhatja mulasztását a jogai tiszteletben tartása szükségességének

kiterjesztésével. Egy ilyen jog ugyanis az OHIM által megállapított határidő lejártával kimerül, kivéve olyan kivételes körülmények esetén, mint valamely tény vagy bizonyíték megállapított határidőn belül való benyújtásának fizikai lehetetlensége, vagy új tények és bizonyítékok felmerülése az eljárás során.

27 Az OHIM szerint az, hogy a felszólalási osztály és a fellebbezési tanácsok között funkcionális folyamatosság elve érvényesül, nem teszi lehetővé az OHIM előtti eljárásban a másik fél védelemhez való jogának korlátozását. Ellenkezőleg, a funkcionális folyamatosság elve megköveteli a határidő vonatkozásában az azonos szabályok elfogadását, amely feltételezi, hogy valamely határidő be nem tartásának jogkövetkezményei a fellebbezési tanács előtt érvényben maradnak.

28 Az OHIM kétségbe vonja, hogy a 2868/95 rendelet 49. szabályának (2) bekezdése a fellebbezési tanácsra azt a kötelezettséget rója, hogy a kérelmezőt értesítse a fordításokkal kapcsolatos szabálytalanságokról. Az OHIM véleménye szerint a T-232/00. sz., Chef Revival USA kontra OHIM – Massagué Marín (Chef) ügyben 2002. június 13-án hozott ítéleten (EBHT 2002., II-2749. o.) alapuló ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a felszólalás szabálytalanságáról való értesítés kötelezettsége csakis a fellebbezés elfogadhatóságát érintő szabálytalanságokra vonatkozik, az ügy érdemével kapcsolatos szabálytalanságokra pedig nem. Az OHIM (a felszólalási osztály és a fellebbezési tanácsok) nem köteles értesíteni a felszólalót a felszólalás érdemi feltételeivel, vagyis a korábbi jog bizonyítékával vagy annak fordításával kapcsolatos szabálytalanságról.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

29 A 40/94 rendelet 62. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy a fellebbezési tanács vagy eljár annak a szervezeti egységnek a hatáskörében, amelyik a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta, vagy az ügyet visszautalja ehhez a szervezeti egységhez új eljárásra. Ebből a rendelkezésből, illetve a 40/94 rendelet szelleméből

következik, hogy a fellebbezési tanács ugyanazon hatáskörökkel rendelkezik a fellebbezés elbírálása tekintetében, mint az a fórum, amely a megtámadott határozatot hozta, és hogy az általa lefolytatott vizsgálat az egész jogvitára – annak az elbírálás idején mutatkozó terjedelmében – kiterjed.

30 Ugyancsak ebből a cikkből és az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az OHIM fórumai, vagyis egyrészt az elbírálók, a felszólalási osztály, a védjegy-igazgatási és jogi osztály, a törlési osztályok, másrészt pedig a fellebbezési tanácsok között funkcionális folyamatosság áll fenn (lásd a fent hivatkozott KLEENCARE-ítélet 25. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

31 Az OHIM fórumai közötti funkcionális folyamatosság elvéből következik, hogy az OHIM első fokon döntő fórumai által hozott határozatok tekintetében lefolytatandó felülvizsgálat keretében a fellebbezési tanácsoknak a felek által mind az első fokon döntő fórum előtti, mind pedig a fellebbezési eljárásban előterjesztett valamennyi ténybeli és jogi elemre kell a határozataikat alapítaniuk (az Elsőfokú Bíróság fent hivatkozott KLEENCARE-ítéletének 32. pontja; a T-57/03. sz., SPAG kontra OHIM – Dann et Backer [HOOLIGAN] ügyben 2005. február 1-jén hozott ítélet [EBHT 2005., II-287. o.] 18. pontja és a T-275/03. sz., Focus Magazin Verlag kontra OHIM – ECI Telecom [Hi-FOCuS) ügyben 2005. november 9-én hozott ítélet [EBHT 2005., II-4727. o.] 37. pontja).

32 Ennélfogva, a fellebbezési tanácsok a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésében foglaltak figyelembevételével csupán helyt adhatnak a fellebbezésnek a fellebbezést benyújtó fél által hivatkozott új tények vagy az általa benyújtott új bizonyítékok alapján (az Elsőfokú Bíróság T-16/02. sz., Audi kontra OHIM (TDI) ügyben 2003. december 3-án hozott ítéletének (EBHT 2003., II-5167. o.) 81. pontja és a fent hivatkozott KLEENCARE-ítélet 26. pontja). A fellebbezési tanácsok felülvizsgálata nem korlátozódik a megtámadott határozat jogszerűségére, hanem a fellebbezési eljárás devolutív hatálya miatt a jogvita egészének új értékelését feltételezi, mivel a fellebbezési tanácsoknak teljes egészében újra kell vizsgálniuk az eredeti kérelmet, és figyelembe kell venniük a kellő időben benyújtott bizonyítékokat.

33 Ellentétben azzal, amit az OHIM az *inter partes* eljárásra hivatkozással állít, az OHIM különböző fórumai közötti funkcionális folyamatosság elvéből ezért nem következik az, hogy a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése alapján a fél nem terjesztheti elő a fellebbezési tanács előtt azokat az új ténybeli és jogi elemeket, amelyeket nem hozott fel az elsőfokon döntő fórum előtt. A funkcionális folyamatosság ezzel szemben azt jelenti, hogy ez a fél előterjesztheti az említett elemeket a fellebbezési tanács előtt (az Elsőfokú Bíróság fent hivatkozott Hi-FOCuS-ítéletének 37. pontja). Az OHIM álláspontja a fellebbezési tanácsnak a jogvita elbírálására vonatkozó általános hatáskörét vonná kétségbe.

34 A 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdésében megfogalmazott szabály, amely értelmében az OHIM a tényeket hivatalból vizsgálja, két korlátot fogalmaz meg. Egyrészt, a lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban a vizsgálat a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van. Másrészt, e cikk (2) bekezdése az OHIM számára biztosítja azt a lehetőséget, hogy azokat a bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem „kellő időben" terjesztettek elő, figyelmen kívül hagyja.

35 Ugyanakkor az OHIM fórumai közötti funkcionális folyamatosság elvéből következik, hogy a „kellő idő" fogalmát valamely fellebbezési tanács előtti fellebbezési eljárás keretében úgy kell értelmezni, mint amely a fellebbezés benyújtására nyitva álló határidőre, illetve a kérdéses eljárásban megállapított határidőre vonatkozik. Mivel ez a fogalom az OHIM előtt folyamatban lévő valamennyi eljárás keretében irányadó, az első fokon határozó fórum által a bizonyítékok benyújtására megállapított határidők letelte tehát nem befolyásolja annak meghatározását, hogy azokat a fellebbezési tanácshoz „kellő időben" nyújtották e be. A fellebbezési tanács ezáltal köteles figyelembe venni az elé beterjesztett bizonyítékokat függetlenül attól, hogy azokat a felszólalási osztályhoz benyújtották-e, vagy sem.

36 Az OHIM azon álláspontja, melynek értelmében a „kellő időn túl" fogalom nem esik egybe a „késedelmes" fogalommal, és hogy a 2868/95 rendelet 22. szabályának (1) bekezdése értelmében a felszólalási osztály által megállapított határidő léte a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdése alkalmazhatóságának gátat szab, és az OHIM-ra e rendelkezés által ruházott mérlegelési jogkör akadályát képezi, nem fogadható el. Elsősorban ugyanis az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése az OHIM-nak mérlegelési jogkört biztosít a határidő lejárta után benyújtott bizonyítékok figyelembevételét illetően (az Elsőfokú Bíróság T-334/01. sz., MFE Marienfelde kontra OHIM [HIPOVITON] ügyben 2004. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2787. o.] 57. pontja). Másodsorban, az OHIM álláspontja a végrehajtási rendelet egyik szabályának az általános rendelet világos értelmével ellentétes értelmezéséhez vezetne.

37 A jelen ügyben bizonyos, hogy jóllehet a felperes a hivatkozott védjegyokiratoknak az eljárás nyelvén való fordítását a számára a felszólalási osztály által megállapított határidő lejártát követően mutatta be, ezeket az iratokat a fellebbezés alapjául szolgáló okokat megjelölő beadványához mellékelten a fellebbezési tanácshoz nyújtotta be.

38 Ennélfogva, mivel a vitatott iratokat a felperes a fellebbezési tanácshoz a beadványának mellékleteként a 40/94 rendelet 59. cikkében meghatározott négy hónapos határidőn belül nyújtotta be, beterjesztésük a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése értelmében nem tekinthető késedelmesnek. Következésképpen, a fellebbezési tanács nem utasíthatta volna el ezeknek a figyelembevételét (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Hi-FOCuS ítélet 38. pontját).

39 Ilyen körülmények között nincsen jelentősége az OHIM által fentebb hivatkozott Chef-ítéletnek, amelyben nem a bizonyítékoknak a fellebbezési tanács előtt történő előterjesztéséről van szó, hanem arról a kérdésről, hogy köteles volt-e a felszólalási osztály jelezni a felszólalónak azt a hiányosságot, hogy a megállapított határidőn belül elmulasztotta bemutatni a korábbi nemzeti védjegy védjegyokiratának fordítását. Ebben az ügyben a Bíróság továbbá úgy ítélte meg, nem szükséges arról

határozni, hogy figyelembe veheti-e az OHIM a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése alapján az általa megállapított határidő lejártát követően előterjesztett tényeket és bizonyítékokat, és ha igen, milyen mértékben, mivel a felszólaló a határidő lejártát követően sem mutatta be a fordítást (a fent hivatkozott Chef-ítélet 63–65. pontja és a fent hivatkozott Hi-FOCuS-ítélet 39. pontja).

40 Nem eredményes e tekintetben az OHIM-nak a fent hivatkozott ELS-ítéletre történt hivatkozása sem, amelyben a korábbi védjegyre vonatkozó bizonyítékokat az OHIM által kitűzött, a felszólalási osztály előtti határidő lejártát követően terjesztették elő, mivel az előtte határidőn belül benyújtott bizonyítékokat a fellebbezési tanács köteles a fellebbezés vizsgálatakor figyelembe venni (a fent hivatkozott KLEEN-CARE-ítélet 32. pontja és a fent hivatkozott Hi-FOCuS-ítélet 40. pontja).

41 Az OHIM állításával ellentétben az új bizonyítékoknak a fellebbezési tanács előtti elfogadása egyáltalán nem sérti a védjegybejelentő védelemhez való jogát, mivel ez utóbbi megbizonyosodhat a felszólalása alátámasztása érdekében felhozott korábbi jog védelmének fennállásáról és tényleges hatályáról. Amennyiben ezek a dokumentumok csakis a fellebbezési eljárás szakában képezik vita tárgyát, a védjegybejelentő védelemhez való joga nem sérül, ha ez utóbbi a 40/94 rendelet 61. cikkének értelmében a fellebbezési tanács előtt vitathatja a korábbi jogok fennállását vagy hatályát.

42 A jelen ügyben az OHIM előtti eljárásban részt vevő másik fél a felszólalási osztályhoz 2002. október 4-én benyújtott beadványában magyarázattal szolgált a jogvita alapját illetően, még mielőtt az OHIM felhívta volna a felperest a felszólalás bizonyítékainak az eljárás nyelvén való benyújtására, és a felperes által bemutatott francia nyelvű okirat megértésével kapcsolatban nem panaszkodott. A fentiekre tekintettel az OHIM nem állíthatta volna azt, hogy a másik fél az OHIM előtti eljárásban a felszólalás alátámasztására felhozott korábbi jogok védelmének

fennállásáról és tényleges hatályáról nem bizonyosodhatott meg. Meg kell tehát állapítani, hogy a jelen ügyben a fordításoknak a fellebbezési eljárás szakában való elfogadása nem sértette az OHIM előtti eljárásban részt vevő másik fél védelemhez való jogát vagy a felek közötti fegyveregyenlőség elvét.

43 Nem meggyőző továbbá az OHIM-nak az az érve, miszerint jelentősen meghosszabbítaná a közösségi védjegyek lajstromozását, ha a felek a fellebbezési tanács előtt is terjeszthetnének elő első ízben tényeket és bizonyítékokat. Ellenkezőleg, az vezetett az eljárás meghosszabbodásához, hogy nem fogadták el a fellebbezési tanács előtt bemutatott kiegészítő fordítást (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Hi-FOCuS-ítélet 42. pontját).

44 Ebből következik, hogy a fellebbezési tanács azáltal, hogy nem vette figyelembe az előtte a felperes által a 40/94 rendelet 59. cikkében megállapított határidőn belül bemutatott dokumentumot, nem tett eleget az összetéveszthetőség vizsgálata keretében az e rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjából eredő kötelezettségének, és megsértette a rendelet 74. cikkét (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Hi-FOCuS-ítélet 43. pontját).

45 Mindazonáltal meg kell vizsgálni e jogban való tévedésből levonandó következtetéseket. Ugyanis az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében egy eljárási szabálytalanság csak akkor vonja maga után a határozat teljes vagy részleges megsemmisítését, ha megállapítást nyer, hogy e szabálytalanság hiányában a megtámadott határozatnak más lett volna a tartalma (a Bíróságnak a 209/78–215/78. és 218/78. sz., Van Landewyck és társai kontra Bizottság ügyben 1980. október 29-én hozott ítéletének [EBHT 1980., 2111. o.] 47. pontja és a 150/84. sz., Bernardi kontra Parlament ügyben 1986. április 23-án [EBHT 1986., 1375. o.] 28. pontja; az Elsőfokú Bíróságnak a T-62/98. sz., Volkswagen kontra Bizottság ügyben 2000. július 6-án hozott ítéletének [EBHT 2000., II-2707. o.] 283. pontja és a T-279/02. sz., Degussa kontra Bizottság ügyben 2006. április 5-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-913. o.] 416. pontja). Ugyanakkor a 40/94 rendelet 63. cikke (2) és (3) bekezdésének együttes olvasata alapján a fellebbezési tanács határozatát csak akkor lehet hatályon kívül

helyezni vagy megváltoztatni, ha az anyagi jogi vagy eljárásjogi szempontból jogellenes [az Elsőfokú Bíróság T-247/01. sz., eCopy kontra OHIM (ECOPY) ügyben 2002. december 12-én hozott ítéletének (EBHT 2002., II-5301. o.) 46. pontja].

46 A jelen ügyben nem zárható ki, hogy azok a bizonyítékok, amelyek figyelembevételét a fellebbezési tanács helytelenül elutasította, olyan természetűek lehetnek, amelyek a megtámadott határozat tartalmát megváltoztathatják, és nem az Elsőfokú Bíróság feladata, hogy az OHIM helyett mérlegelje a kérdéses bizonyítékokat.

47 Következésképpen a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni a többi jogalap elbírálásának szükségessége nélkül.

A költségekről

48 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel az OHIM pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

49 Az OHIM azon kérelmét, hogy az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban részt vevő másik fél Novomarketet a megtámadott határozat hatályon kívül helyezése esetén kötelezzék a felperes költségeinek viselésére, el kell utasítani. Az eljárási szabályzat ugyanis nem teszi lehetővé, hogy egy olyan felet kötelezzenek az eljárási költségek viselésére, aki az Elsőfokú Bíróság előtti jogvitába nem avatkozott be, mint ahogyan a Novomarket sem tette a jelen ügyben.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (első tanács)

a következőképpen határozott:

1) **A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) második fellebbezési tanácsának 2004. április 19-i határozatát (R 479/2003-2. sz. ügy) hatályon kívül helyezi.**

2) **Az OHIM-ot kötelezi a költségek viselésére.**

Cooke García-Valdecasas Labucka

Kihirdetve Luxembourgban, a 2006. július 11-i nyilvános ülésen.

E. Coulon R. García-Valdecasas

hivatalvezető elnök